

[Pia Gjellerup]

get i Folketinget. Nu kommer Fremskridtspartiet løbende og vil have vedtaget noget andet... (*Bente Juncker*: Det kan jeg da ikke gøre for!) ...det kan fru Bente Juncker ikke gøre for, men det kan Fremskridtspartiet. Det vil sige, at en dagsorden, som er vedtaget med Fremskridtspartiets stemmer, er intet værd, for den bærer ikke videre. Den gælder kun, til vi står i en anden situation, hvor Fremskridtspartiet synes, det er sjovt at drille nogle andre med en anden konstellation, for så kommer der en ny forespørgsel og en ny dagsorden baseret på nogle avisoverskrifter.

Men fru Bente Juncker kan heller ikke sige sig fri for at gøre noget tilsvarende. Fru Bente Junckers parti var med i en boligpolitisk aftale med regeringspartierne, Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti i foråret 1991. På første side i denne aftale gentages indholdet i dagsordenen, hvor det siges, at ingen af partierne – og jeg går faktisk ud fra, at det gælder alle partier i Folketinget – ønsker at vedtage noget, der påvirker, at nogle familier skal gå fra hus og hjem. Men denne boligpolitiske aftale og dens formulering er åbenbart ikke nok for CD, og det synes jeg er beskæmmende. Det betyder jo, at en dagsorden, som er vedtaget med CD's stemmer, heller ikke bærer så langt.

Pernille Sams (KF):

Vi kan fuldstændig tilslutte os det ønske om ro og stabilitet på boligmarkedet, som ligger bag Fremskridtspartiets forespørgsel. Vi ville måske nok have valgt et andet tidspunkt for denne debat, det er, som om man forsøger at fremkalde en uenighed, der ikke rigtig er basis for, og det netop i en periode, hvor der er et stort behov for ro og stabilitet på boligmarkedet, og hvor der desuden er en rimelig optimisme på boligmarkedet.

Det er, som om Fremskridtspartiet ser bort fra, at et meget bredt flertal i Folketinget både her i salen og i aviserne for længst har garanteret, at man ikke vil lave en skattereform, der forringer boligejernes økonomiske situation. Nu er der nedsat et ekspertudvalg, der skal komme med et oplæg til en skattereform, og ifølge dette udvalgs kommissorium er det en helt klar forudsætning, at boligejernes skattemæssige situation ikke må forringes. Vi kan således ikke komme meget længere, før vi når væsentlig tættere på forhandlingerne og begynder at kunne se de nærmere detaljer.

Formålet med Det Konservative Folkepartis boligpolitik er, at så mange mennesker som muligt kan få deres boligønsker opfyldt, at så mange som muligt kan bo i den boligform, de hver især mener passer bedst til dem. Det svinger gennem livet, i visse perioder er det mest praktisk med en lejet bolig, i andre foretrækker man en ejerbolig. Det afgørende for os er, at man har reel valgfrihed. Hele 80 pct. af befolkningen vil ifølge opinionsundersøgelserne helst bo i ejerbolig, og det er samfundsøkonomisk vældig godt som følge af den opsparing, mange foretager. Derfor er det helt oplagt, at politikerne har et meget stort ansvar for at sørge for ro og stabilitet på dette betydningsfulde område, så man kan have tillid til, at de økonomiske vilkår for boligejerne ikke svinger alt for voldsomt. Hele samfundet er bedst tjent med en stabil og rolig udvikling på boligmarkedet, og nu er det heldigvis igen begyndt at lysne så småt. Men den spirende optimisme kan meget hurtigt sættes over styr, hvis der kommer politisk usikkerhed om boligens placering i en kommende skattereform.

Efter vor opfattelse har de familier, der har valgt at købe deres bolig, fuldstændig samme krav på politisk tryghed, som lejerne altid har haft. En bolig er en bolig, og uanset ejerforholdet er hjemmet helt afgørende for en families tryghed. Boligen er den vigtigste fysiske ramme om en families hverdag og trivsel, og det er en kendt sag, at økonomisk usikkerhed omkring de fundamentale rammer kan være ødelæggende for en familie. Når man derimod har baglandet i orden, når familien og hjemmet er i orden, glider det hele meget bedre, og så fungerer dagligdagen.

Det burde derfor ikke være nødvendigt med en debat som den, vi har i dag. Selvfølgelig skal man respektere, at de, der har købt hus, dermed har pådraget sig en gældsforpligtelse, der rækker 20 eller 30 år ud i fremtiden. For mange er det den største økonomiske disposition, de foretager i hele deres liv, og det gør man kun, hvis man har tillid til fremtiden, både sin egen og boligens.

Når det alligevel er blevet aktuelt med denne debat, skyldes det selvfølgelig den sidste skattereform, hvor rentefradragsnedsættelsen kom til at virke meget hårdt, fordi den faldt sammen med nulinfation, kartoffelkur og mikslån. Hver for sig var tiltagene nødvendige